

Promenaadi kaubanduskeskuse ukсед olid veel suletud ja Aadi pidi oma hommikusöögiga ootama. Kella vaadates oleks keskus pidanud juba avatud olema, kuid kuna ootajaid oli teisigi, ei pööranud noormees sellele viivitusele erilist tähelepanu. Ta oli jätnud telefoni laadima, lootes, et saab kiiresti poes käidud ja einestab siis juba oma haagis-suvilas, mille oli promenaadi lähedal asuvasse parklasse jätnud.

See ratastel suvila oli viimased paar aastat olnud tema ainus kodu, mille ta kohe peale ülikooli lõpetamist oli onult kingiks saadud raha eest endale ostnud. Muidugi oli see olnud tema esimese vaba suve plaan, kuid ajapikku selgus, et polnud midagi kindlamat kui ajuti-sed lahendused. Lõpuks oligi ju nii raske ühel nohik-liku olemisega noorel mehel leida endale kõrge laega tuba ja püsiv töökoht ning ta läkski kergema vastupanu teed – elas karavanis ja tegi juhutöid, mille internetisõbrad talle sokutasid.

Promenaadi kaubanduskeskuse ukse taga jalalt jalale tammudes tundis Aadi end siiski üksikuna, sest kõigil teistel olid peos telefonid, aga tema kallike viibis eemal. Kui promenaadile viiva tänava lõpust hakkas kostma sireenide undamist ja maja ette sõitis siniste tulede vilkudes mitu

politseiautot, unustas Aadi nii hommikukohvi kui laadima jäänud telefoni ning suunas pilgu sellele, mis kaubanduskeskuse ees toimuma hakkas.

Kuni politseinikud ala lintidega piirasid, leidis Aadi võimaluse ringi sisse lipsata, sest oli märganud kohale sõitnud mundrimeeste seas ka üht erariides tuttavat.

„Mida sina, Lumiste, siin teed?“ kurjustas Pääru Mait ja vibutas sõrme. „Sa ju tead, et sinusugused eraisikud ei tohi siin olla.“

„Ma ei olegi siin. Tulin kohvi ostma ja sattusin juhuslikult sind nägema, kallid kursavend. Mis toimub? Kas leidsite laiba või ...“ päris Aadi süütul ilmel.

„Sa ju tead, et ma ei tohi infot jagada. Lihtsalt häirekeskusest tuli teade ja me peame seda kontrollima,“ lausus Pääru, samal ajal teisi politseinikke taga kiirustades. Kuna Aadi ei kavatsenudki alalt lahkuda, lisas ta: „Osta oma kohvikusagilt mujalt. Siin läheb kaua, sest me peame pommiroboti kohale kutsuma, kuna keegi idiot on oma spordikoti proovikabiini unustanud ning häirekeskusesse helistanu sõnul tiksus selles miski.“

„Aga äkki saan siis sulle abiks olla? Mul on karavan siinsamas parklas ja ma võin oma seadmete abil üht-teist kontrollida,“ pakkus Aadi ja sai taas kurja vastulause.

„Kas sa oled hull või? Nende pommikottidega pole nalja ja sinu seadmed pole ametliku juurdluse tarbeks legaalsete kirjas. Ma tean küll, mida sa mõtled, aga jäta see asi proffide hooleks ning tõmba nüüd lesta, muidu saan ka mina sinu pärast miinuspunkti kirja.“

Aadi Lumiste läks, aga mitte kaugemale, kui pidi. Jäänud piirangut märkiva lindi taha seisma, oli ta kahevahel, kas minna karavanist telefoni tooma või usaldada oma silma ja mälu, sest kui midagi juhtub, siis selliste lugude puhul juhtub see pea alati alguses ning kõik, mis pärast tuleb, on tühipaljas oletuste jada, mis ei pruugi, aga võib kunagi ka tõeni välja viia. Lisaks oli just Pääru üks neist vähestest ülikooliaegsetest juuratudengist sõpradest, kellega ta ka hili-semas elus läbi käis ning polnud sugugi välistatud, et see ka tööalaselt võimalik on.

Pääru oli juba viimasel kursusel Maasaare linna politsei-jaoskonnas endale uuriija ametikoha välja peilunud, aga Aadi jaoks oli see kant vaid suvituskoht, kus kunagi ammu olid elanud ta vanemad. Viis aastat lapsepõlve selles linnas olid jätnud temasse kustumatu janu mere järele, aga ülejäänud osa elust oli ta veetnud sisemaal, isapoolse vanaema juures. Oma vanematest teadis ta vaid seda, et nad oli lahku läinud, endale uued perekonnad soetanud ega jaganud tema vaimustust kõrgpere moodustamise koha pealt.

Kõik see oli jätnud Aadisse jälje, mida oli raske täita millegagi, mis oleks sobinud tema kogemustega inimesele ning võimaldanud kellegagi kooselamist. Samas ei saanud ta väita, et tal poleks olnud lähedasi, kes temast hoolisid ja kelle toel ta selliseks täiskasvanuks saigi.

Tõsi, Aadi elus oli ka neid perioode, mil ta end maha-jäetu ja üksikuna tundis ja kuigi tema elu tähtsamaks persooniks kujunes vanaema, siis oli ta isa vanem vend, onu Ivo, see mees, kes oma pere kõrvalt maksis kinni kõik vennapoja

teismeea vangerdused. Onu toetas ka Aadi ülikooliõpinguid ning kui ei oleks olnud vanaema, poleks see noor mees ilmselt teadnud ka seda, milline osa ühe poisi meheks saamisel etendasid naissoo esindajad.

Mis pruutidesse puutus, siis sõbratare oli Aadil palju, aga voodit nad temaga jagama ei kippunud või siis oli noormees ise liiga arglik selleks, et mõnele neist oma mehelikkust tõestama hakata. Seni oli ta maganud vaid nende piigadega, kes ise esimese sammu tegid, aga asi seegi, sest vähemalt polnud ta ammu enamsüütunohik, vaid lihtsalt nohik. Peale ülikoolilõpetamist lõppesid aga ka need õnnehetked, sest edaspidi suheldigi vaid virtuaalis ja porno vaatamine polnud päris see, mis täiskasvanud mehe seksivajadusi oleks rahuldanud, aga fantaseerida muidugi võis.

Promenaadi kaubanduskeskuse ees sisenemist piirava lindi taga seistes ei mõelnud Aadi aga tüdrukutest, kes seal oodates oma telefonipoistega flirtisid, vaid sellest tiksubast spordikotist, mille keegi oli ühe firmapoe proovikabiini unustanud. Mõte, et öövalves olnud turvamees polnud midagi märganud ning müüjad selle alles hommikul avastasid, tekitas temas hulga küsimusi, mida ta tahtnuks Pääruga arutada, kuid kahjuks polnud see võimalik. Nii ta siis salvestaski kullipilgul iga liikumist, mida maja ees nägi ja otsis oma ajust võrdlusmaterjali, et oleks midagigi, mille alusel toimuvast pilti saada.

Tumedate spordikottidega seoses oli tal oma praktikast võtta juba paar kogemust. Esimene oli see, et nendesse võis mahtuda asju ja olendeid, mis ei pruukinud üldse spordivarustuse hulka kuuluda. Suve algul Maasaarele sõites oli ta

märganud enne kurvi sisenemist teepervel midagi tumedat, mis lähimal vaatlusel osutuski kraavi visatud spordikotiks. Aadi oli selle välja selgitanud oma auto pardakaamera pilti uurides alles mõnisaada meetrit eemal, kohas, kus võis oma karavaniga kõrvalteele sõita ja peatuda. Edasi tegutses ta juba õhinaga, nagu noor proff ikka ja tulemus oli tema jaoks üllatav, sest tema otsimiskaamera tuvastas kotis elusoojuse, mida kiirgasid kolm hüljatud koerakutsikat.

Viinud kutsikad varahommikul koerte varjupaika, ei jäänud ta siiski päris rahule, sest vaja oli ju tuvastada ka need tegelased, kes sellise julma teoga hakkama said. Muidugi ei hakanud ta kotilt sõrmejälgi võtma, aga seda uurides oli ta leidnud siiski midagi, mis vihjas lähimale tanklale, kus nende tegelaste auto võis olla tankinud ja sealt edasi leidis ta tanklatöötaja abiga ka valvekaamerale salvestatud pildi autost, kuhu seesama kott pudeli viina eest peale sokutati. Inimesed olid oma pahategudes mõtlematud ja sageli lausa lihtsameelsed ning seda ei saanud neile süüks panna, sest elu oli selline.

Promenaadi kaubanduskeskusesse nüüd vaevalt et keegi kotiga kutsikad jättis, mõtles Aadi järgmiseks, aga samas polnud välistatud, et mõni noor daam õhtul otse proovikabiinist ööklubisse minnes oma lemmiklooma sinna unustas. Mis tiksumisse puutus, siis võis see ka kellegi loll nali olla, sest tiksuvaid asju oli ennegi sõpradele kottidesse sokutatud, et pärast ehmatust tema kokkunud nägu kaardrisse saada.

Kuna kaubanduskeskuse ukсед jäid ka peale pooletun-  
nist ootamist suletuks, hakkas hooneesisele kogunenud rah-

vas nurisema ning politsei tegemiste vastu huvi tundma ja seda kohale saabunud erivarustuses pommirühma tõttu. Aadi kasutas seda aega, et parklast oma telefon ära tuua ja mõned muud kiired asjatoimetused korda ajada. Pommirühma tövõtetega oli Aadi juba hästi kursis, sest ülikooli ajal oli ta ühe suve praktikandina nende meeste töövarjuks käinud ja seal toimus kõik justkui aegluubis.

Haaranud karavanist lisaks nutitelefonile ka mõned ta enda ande toel komponeeritud seadmed, helistas Aadi kohe Päärule ega imestanud sugugi, kui ta kõnele ei vastatud, kuid see ei häirinud teda, sest tema oli oma märguande teele saatnud ja oli vaid aja küsimus, mil Pääru talle visatud abipaketist kinni haarab.

See kõne tuli, aga alles nelja tunni pärast, siis kui Promenaadi kaubanduskeskus uksed avas ja raadiohääli iga muusikapala järel keskuse klientide ees tekkinud ebamugavuste pärast vabandust palus.

„Okei! Kui viitsid, mine viska silm peale. Kenad müüjad seal Zuzu firma boksis,“ sõnas Pääru muu jutu vahele ja lubas mingil öhtul ta enda juurde grillima kutsuda.

Grillimise vastu polnud Aadil midagi, sest tal oligi kiirnuudlitest kõrini ja väike piknik sõbra eramus pere seltsis olnuks karavanielule suureks vahelduseks. Samas polnud siiski päris selge, millisest grillimisest jutt käis, kuid loota võis ju ikkagi, et tehti seda, millest kõneldi.

Zuzu firmapood asus maja teisel korrusel ja seal käis Aadi harva, vaid siis, kui oli vaja mõnd uut T-särki või teksapükse osta. Seekord otsustas ta suvejalanõude kasuks, sest selles osakonnas müüdigil suvise hooaja trendikaupu. Ei

läinudki kaua, kui noormees oma suure kasvu ja tumeda siilisoengu ning habemega klienditeenindajatele silma jäi ning nad lõkerdamisest loobudes vaiksema tooni võtsid. Aadi oli ennegi oma nohikliku abitusega hädas olnud, kuid seekord tuli see talle isegi kasuks, sest kui üks kena Zuzu müüjanna talle ostlemisel oma abi pakkus, polnud sel neiu aimugi, et tegelikult vajanuks ta ise abi, mitte see musta habemega mehemürakas, kellele ta riulist sobivaid jalatõusid otsima pidi.

Kui Aadi oli mõne paari suvesandaale ja aiasusse ära proovinud ja leidnud, et need ikka ei sobi talle, hakkas ta müüjannale oma päeva alguse halvast õnnest kõnelema.

„Mul ikka ei vea täna. Hommikul jäin kohvita ja nüüd pole millegagi grillipeole minna. Mis teil siin täna lahti on?“ päris ta müüja poolt pakutud punaseid tenniseid uurides ning lisas siis täpsustava küsimuse, et neiu mingit ümbernurga vastust ei annaks: „Mis teil siin juhtus, et kõik nii kaua kinni oli?“

Müüjanna oli algul vastamise suhtes kahevahel, aga kui ka teine müüja talle seltsiks tuli, siis läks jutuks. Aadi kuulas tähelepanelikult, noogutas kaasa ja luges tüdrukute keha-keelt ning jälgis nende intonatsiooni, jättes seejuures endast mulje, nagu oleks temagi toimunus osaline, see kolmas sõbranna. Muidugi ei unustanud ta ka tenniste jalga proovimist ning lõpuks need sobisidki talle.

„Sa oled ikka nii osav kaubapakkuja!“ kiitis ta piigat, kelle rinnasildil oli nimi Marili ning pöördus siis teise müüja, Getteri poole sõbrannaliku küsimusega.

„Aga see suvemüüja või abiturientist praktikant, kellest te ennist rääkisite ja kes selle koti leidis, kuhu tema viidi, kui ta ära minestas?“

„Ei, ega ta siis kohe ei minestanud, alles siis, kui me nägime, kuidas pommirobot trepist üles roomas ja vee-kahurist seda kotti tulistama hakkas,“ selgitas Marili ja Getter lisas:

„Jah, ja tegelikult ta ei minestanudki selle pärast, vaid tal oli juba enne paha. Ilmselt oli ta selle asja pärast nii üles köetud. Ta läks näost valgeks, jooksis välja ning istus siis maja all parklas põrandale. Ta ütles, et tal läks vererõhk üles ja ninast hakkas verd jooksuma.“

„Jah. Tal olid nägu ja käed, riided, põrand ja kõik täitsa verised, äkk! Ma pole elus nii palju verd näinud,“ jätkas teine neiu õlgu võdistades.

„Päris jube. Aga kuidas teie seda nägite?“ tahtis Aadi teada, sest maja pidi ju pommirühma tuleku ajaks inimtühi olema.

„Lihtsalt nii nägimegi. Meid evakueeriti algul turvameeste ruumi, aga Silja Ly ei saanud seal olla, sest tal hakkas paha ja ta tormas välja. Läksime temaga kaasa, sest turvade juures oli tõesti palju rahvast. Kõik tahtsid oma osakonnal silma peal hoida ja seal oligi jube umbne,“ jätkas teine neiu juhtunut emotsionaalselt läbi elades.

Kuuldu hakkas Aadi peas looma visiooni, mis oli justkui videomäng, kus peategelaste rollis oli kolm pealtnägi-jat ja tema ise mängujuht, kes nende mäluvilte oma ajusse ümber laadis, salvestas ja tegelasi intriigile lahendust otsima suunas. Aadi küsimus koti võimaliku omaniku ja selle sisu



kohta tekitas müüjate vahel tõelise poleemika ja see oleks ehk pikemaltki kestnud, kui Zuzu osakonnajuhataja poleks tulnud oma alluvaid korralt kutsuma.

„Kliendi tänu!“ sõnas Aadi kassa juures arvet makstes ja kiitis ka juhatajat, kes oli osanud õige kaadri valida, lisa-des omalt poolt, et poleks ilma nende abita julgenud endale punaseid tenniseid osta.

Oma karavanis arvuti taha istudes läksid need jalavarjud tal aga kohe meelest, sest veerand tunniga kogutud info töötlemiseks kulus tunde, enne kui ta võis kaubanduskeskuses tekkinud pommiohust sotti saada. Müüjate jutu põhjal rekonstrueeris ta olukorra, mis tema meelest oli üsna tõene.

Zuzu müüjate väitel oli see tiksuv spordikott ostetud kõrval asuvast sporditarvete osakonnast, sest ühe sellise oli ostnud ka nende teise vahetuse müüja, kes tegelikult elas kusagil linna lähedal maal ja tegi tööl olles pikki vahetusi, aga rõivaste proovikabiini poleks tema oma kotti jätnud, sest see oli rangelt keelatud ja personalil oli asjade tarbeks oma ruum. Samuti polnud müüjad märganud, millal see kott sinna kabiini sattus, sest suvisel ajal vooris seal palju rahvast ja enamasti ei vajanud kliendid müüjate abi, kuna vabaaja rõivaste proovimine oli rohkem intiimsemat laadi ja see käis ruttu.

Muidugi oleks võinud koristaja seda spordikotti märkata, aga ilmselt ei kuulunud selliste asjade nägemine tema töökohustuste hulka. Tegu polnud ju millegi erilise, veel vähem laiba või millegi ebakohase, vaid kellegi musta või siis varastatud pesu täis trenniriiete kotiga, oletas Aadi. Kõige olulisem küsimus, kes pani ja mis kotis oli, jäi aga vastuseta.

Üks müüjatest oli turvameeste juttu kuulnud ja oletas, et ilmselt polnud selles kotis midagi erilist ega ohtlikku, sest lõpuks oli üks politseinik selle lihtsalt kätte võtnud ja kuhugi ära viinud. Seega oli väga tõene, et kui reaalselt ohtu polnud, ei hakanud ka politsei selle asjaga edasi tegelema ning võis juhtuda, et Pääru ei kutsugi teda grillipeole.

See oletus mõjus Aadi Lumistele rusuvalt, sest ta oli jälle kord töötä jäänud ja pidi vanast rasvast elama. Tõsi, seda tal oli, sest päevad ja ööd karavanis olid ta paksuks ja laisaks muutnud. Seda oli isegi onu Ivo maininud, kui nad viimati vanatädi sünnipäeval kokku saades ühe laua taga istudes torti söid. Onult saadud soovitus eradetektiivi litsentsi muretseda ja ise asju lahendama hakata oli ka tal endal mõttes olnud, kuid selleks oli vaja soovitajaid ja töövõite, mida temal veel polnud.

„Aga sul on ju nutti ja juura diplom. Kas sellest ei piisa?“ oli onu siis imestanud ning lisanud: „Kodu võib ju ratastel olla, aga kliente võetakse ikka kontoris vastu. On ju? Ole mees ja tee see asi ära, enne kui sulle sammal selga ja juured alla kasvavad.“

Tegelikult oli see muidugi hea mõte ja täitsa teostatav, aga tol päeval mõtles Aadi vaid sellest tiksuvast spordikotist, mille üks politseinik lõpuks lihtsalt kätte võttis ja kuhugi ära viis. Küsimust, mis selles kotis siis ikkagi oli, sai lahendada vaid ühel moel – grillides.

Ta oli eelmisel suvel Pääru pulmakülalisena näinud ära ka tulevase koduväi elukoha ning see polnud sugugi paha, aga ka mitte kõike silmapaistvam eramu rannaäärses elamurajoonis. Küsimus oli vaid selles, kas minna ehku peale ja

ette teatamata või siis anda oma tulekust märku, sest Pääru küllakutse oli ju jäänud ebamääraseks. Tegelikult oli veel ka kolmas võimalus ja selle kasuks Aadi siis otsustaski.

Ta pani endale jalga uued tennised, selga viimase peal ägeda T-särgi ja keeras karavani ukse lukku. Kaubanduskeskuse toidupoest sai osta kõike, mis grillimiseks vaja ja ka takso oli kohe maja eest võtta. Õhtu oli ilus ning meri vaikne ja miks siis mitte seda umbmäärast kutset konkreetselt ära kasutada.

„Siin ma siis olengi. Kutsusid ju!“ sõnas ta värava kella-helina peale kohale ilmunud Pääru imestunud pilku nähes.

„Mida põrgut? Ma ei arvanud, et ...“ sõnas viimane ja võttis tooni vaiksemaks, kui ka tema kaunis kaasa pisitütre järel joostes aiateele ilmus.

„Näe, sõber Aadi tuli külla. Kas grillime?“ sõnas ta naise poole pöördudes ja sai vastseks vägagi emotsionaalse nõusoleku.

„Muidugi! Polegi ammu keegi külas käinud ja Mimmi vajab juba ka päris inimeste seltskonda, mitte ainult mängukaaslast, multifilmi muumisid ja lastelaule.“

Aadi oli Pääru naist vaid korra nende pulmas näinud ja tema positiivsest suhtumisest nii üllatunud, et oleks oma ostukotid pigem tema kätte, kui ta mehele ulatanud. Õnneks oli Pääru mõistlik abikaasa ja haaras need oma kätte ning rõõmustas, kui ühes neist taara kilksumist kuulis.

„Tegelikult päris hea mõte, sest nii essu päeva järel tahaks tõesti lipsu lödvaks lasta,“ sõnas Pääru ja tema olek tundus siiralt rõõmustav.